

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Ing. R. D., zastoupeného JUDr. Jiřím Olšovcem, advokátem se sídlem Opava, Olomoucká 30, proti žalovanému Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, Ostrava, 28. října 117, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 9. 2005, čj. 22 Ca 174/2004 - 34,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Opavy, odboru životního prostředí ze dne 18. 9. 2003, čj. ŽP/4818/03-Ch, bylo vysloveno, že se podle § 38 odst. 6 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), zrušuje ustanovení lesní stráže Ing. R. D. (dále jen „stěžovatel“).

Rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru životního prostředí ze dne 17. 2. 2004, čj. ŽPZ/9688/03/MJ, bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a bylo potvrzeno citované rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení tohoto (posledně uvedeného) správního rozhodnutí žalovaného. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 9. 2005, čj.

22 Ca 174/2004 - 34 byla tato žaloba zamítnuta. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečné množství podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 38 odst. 6 věty druhé lesního zákona. Dále poukázal na to, že „jiné důvody“ nejsou v zákoně definovány, nutno však dovodit, že se musí jednat o důvody, které mají vliv na řádný výkon činnosti lesní stráže, jejímž účelem je zajistit ochrannou službu v lesích při obecném užívání lesů občany (§ 19 a § 20 lesního zákona). Podle § 39 odst. 1 písm. c) lesního zákona je povinností lesní stráže oznamovat neodkladně zjištěné závady, nedostatky a škody spojené s obecným užíváním lesů podle jejich povahy mimo jiné vlastníku nebo uživateli lesa. Z toho je zřejmé, že pro řádný výkon činnosti lesní stráže je třeba, aby fyzická osoba vykonávající tuto funkci byla schopna komunikovat a spolupracovat s vlastníkem lesa, a to bez ohledu na předchozí délku výkonu funkce. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že ze samotných písemných vyjádření žalobce a L., s. p., Lesní správa O. učiněných v průběhu správního řízení vyplývá, že vztahy mezi žalobcem a zaměstnanci L., s. p., jednajícími jménem vlastníka lesa, jsou velmi napjaté. Obě strany se vzájemně obviňují z porušování právních předpisů a zneužívání lesa ve svůj prospěch. Pokud za této situace správní orgány shledaly důvody pro zrušení ustanovení žalobce lesní stráží, aniž by se zabývaly oprávněností jednotlivých vzájemných obvinění, nelze dovodit, že by v tomto směru překročily nebo zneužily meze správního uvážení stanovené v § 38 odst. 6 věty druhé lesního zákona. Naopak postup správních orgánů byl v souladu s pravidly logického usuzování a předpoklady takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Soud nemůže za této situace ze stejných skutečností vyvozovat jiné nebo dokonce opačné závěry, než jaké učinily správní orgány obou stupňů. Námitku žalobce, že důvod, pro který správní orgány zrušily ustanovení lesní stráže, nebyl uveden v návrhu vlastníka lesa, vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou. Skutečnost, že vlastník lesa navrhoval zrušení ustanovení lesní stráže z jiného důvodu (a to z důvodu, že žalobce přestal vykonávat funkci mysliveckého hospodáře), totiž není pro posouzení věci rozhodná, neboť orgán státní správy lesů může zrušit ustanovení lesní stráže rovněž z vlastního podnětu z jiných důvodů, které zjistil např. z úřední činnosti.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost. V ní především namítá, že správní řízení mělo vady, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech. Dále uvedl, že pokud správní orgán může zrušit ustanovení lesní stráže na návrh vlastníka nebo z vlastního podnětu z jiných důvodů, neznamená to, že by mohl rozhodovat libovolně. Pokud byl podán návrh na zahájení správního řízení a správní orgán rozhodoval na základě něj, měl by také z tohoto návrhu vycházet a vzít při rozhodování v úvahu ty okolnosti, které jsou v návrhu tvrzeny. Pokud by správní orgán rozhodoval z vlastního podnětu, měl by to v rozhodnutí uvést. Tak tomu však v daném případě nebylo. Návrh na zahájení řízení, jak dovozuje dále stěžovatel, neobsahoval žádný důvod, pro který by mohlo dojít ke zrušení ustanovení lesní stráže. Jako jediný důvod uvedl vlastník (správce) lesa ukončení

působení stěžovatele ve funkci mysliveckého hospodáře pro honitbu H. Dalším důvodem podle rozhodnutí správního orgánu bylo, že obdržel „další podání ze strany vlastníka lesa – L., s. p., lesní správy O., ve kterém je orgán státní správy lesů upozorňován na možné překročení pravomoci veřejného činitele z titulu lesní stráže a žádán o neodkladné řešení situace“. Toto smyšlené překročení nebylo nikdy prokázáno. Soud však přešel tento nedostatek odkazem na správní uvážení. I ve svém vyjádření k odvolání L., s. p., neuvedly žádný další věrohodný důvod. Žádný z rozhodujících orgánů ani nezjistil, kdy byl stěžovatel do funkce lesní stráže jmenován.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal především na to, že jde o stále se opakující argumentaci stěžovatele, a s odkazem na vyjádření žalovaného k žalobě navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Podle § 38 odst. 6 lesního zákona orgán státní správy lesů ustanovení lesní stráže zruší, pokud fyzická osoba přestala tuto funkci vykonávat, splňovat podmínky stanovené v odstavci 3 nebo se prokáže, že byla ustanovena na podkladě nesprávných údajů. Orgán státní správy lesů může ustanovení lesní stráže zrušit též z jiných důvodů na návrh vlastníka lesa nebo z vlastního podnětu.

Jak právní teorie, tak i praxe správních orgánů a judikatura ve věcech správního soudnictví, připouští možnost správního uvážení, tam, kde to zákon umožňuje (v tomto případě v § 38 odst. 6 věta druhá lesního zákona). Tak např. již v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 10. 1992, čj. 6 A 6/92 - 3 (publikováno pod č. 3 přílohy časopisu správní právo) soud dospěl k závěru, že *správní uvážení je soudem přezkoumatelné a správní orgán si při něm nemůže počínat zcela libovolně; to by bylo v rozporu s charakterem státní správy jako činnosti podzákonné a zákonem řízené. Determinace správního uvážení zákonem však neznamená jeho úplnou negaci. Zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí.*

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že i když „jiné důvody“ v druhé větě tohoto ustanovení nejsou blíže (a to ani příkladmo) rozvedeny je třeba mít za to, že se musí jednat o důvody, které mají vliv na řádný výkon činnosti lesní stráže. Takovýmto důvodem mohou být, jak rovněž dovodil krajský soud, samotné rozpory mezi vlastníkem lesa a lesní stráží, a to bez ohledu na to, z jakých příčin tento nesoulad vznikl. Existence těchto rozporů vyplývá z obsahu správního spisu, mimo jiné z vyjádření žalovaného k odvolání

žalobce, jakož i z dodatku stěžovatele k odvolání. Sporné je jen to, kdo tyto rozpory „zavinil“.

Z § 38, ani z dalších ustanovení lesního zákona, ani ze zákona č. 71/1967 Sb. (správního řádu účinného v době předmětného správního řízení) nevyplývá, že by správní orgán byl vázán důvody uvedenými v návrhu na zahájení správního řízení, navíc pak za situace, kdy orgán státní správy lesů může rozhodovat o zrušení ustanovení lesní stráže i z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud z těchto důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost žalobce není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch a podle obsahu správního spisu úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení, nad rámec běžných výdajů, nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu